

Kuoleman esirippu

Pekka Ervastian esitelmä 10.3.1918

Kun ajattelee ihmistä, joka on heikko ja raihnainen, joka tulee sairaaksi ja vaipuu vuoteelle, josta hän ei enää nouse, niin me kysymme: Onko mitään, joka jää olemaan kuolemassa? Onko olemassa mitään kuolematonta? – Me kysymme tätä olojen pakosta, etenkin nykyisenä aikana, jolloin niin paljon ihmisiä temmataan pois tästä elämästä. Etenkin nykyisenä aikana meillä on syytä tehdä tämä kysymys.

Tähän kysymykseen olemme jo aikaisemmin koettaneet vastata ja olemme näyttäneet ja olettaneet, että ihmisessä todellakin on jotakin kuolematonta, jotakin, joka ei häviä kuolemankaan saapuessa.

Koska ihmisestä siis jää jotakin olemaan kuoleman jälkeen, niin kuolema ei olekaan kaiken loppu, vaan on pikemmin luopumista jostakin ihmisolemuksen puolesta.

Kun ihminen siis kuolee, niin hänen täytyy luopua jostakin oman olemuksensa puolesta, sillä ihmisessä on, kuten tiedämme, erilaisia olemuspuolia. Ihmisessä ei ole vain näkyviä, vaan myöskin näkymättömiä olemuspuolia. Ensin on tämä aineellinen, tämä kemiallinen ruumis. Sitten on ihmisellä ruumis, jota kutsumme elämän ruumiiksi, joka on kokoonpantu fyysiselle silmälle näkymättömästä aineesta, eetteriaineesta, niinkuin tiedämme, ja joka vastaa kasvimaailmaa. Sitten on se muoto, haamu, jonka kaltaiseksi näkyvä fyysinen ruumis on rakennettu. Sitten on tunne-, astraaliruumis ja mentaaliruumis, jossa ajatukset liikkuvat; ja lopuksi on minuus, kaiken keskus, jota ilman hän ei olisi ihmisolento. Ja nyt siis kysymme: häviävätkö nämä kaikki, vai jääkö jotakin jäljelle, kun viikatemies saapuu?

Voidaksemme nyt siis tutkia näitä kiintoisia asioita täytyy meidän turvautua toisenlaisiin menettelytapoihin, toisenlaisiin

keinoihin. Meidän täytyy turvautua salatieteellisiin, sisäisiin tutkimustapoihin, muuten se on aivan mahdotonta.

Luomme nyt silmäyksen niihin seikkoihin, jotka seuraavat kuoleman jälkeen.

Kuoleman lähestyessä, kun tulee hetki, jolloin ihminen luonnollisella tavalla eroaa ruumiista, kun ihminen ei kuole äkkikuolemalla, tapahtuu jotakin hyvin merkillistä. Silloin kun sielun eroaminen ruumiista tapahtuu, tuntee ihminen, että hänen tajuntansa ikäänkuin kirkastuu. Hän näkee ihmeellisellä tavalla koko menneen elämänsä. Kaikki menneen elämän tapaukset liitelevät hänen ohitsensa. Ne ovat kuin kuvat, ja hän on aivan kuin »elokuviissa». Monikuvainen kuvasarja kiittää hänen silmiensä ohitse. Hän näkee koko elämänsä lapsuudestaan asti. Mutta hän ei voi mistään kuvasta pitää kiinni; hän ei voi niitä mitenkään pysäyttää. Hän ei voi sanoa: jääkää! Ei, ne kulkevat ohitse. Hän ei voi niille mitään. Hänen täytyy vain katsella. Ja hän välistä kauhistuu, välistä taas ihastuu siitä, mitä näkee. — Tämä on merkillinen ilmiö. Muisti on tekemisissä eetteriaivojen kanssa. Muisti ei asu aivoissa, sillä ruumis muuttuu. Me tiedämme, että ruumiimme ei ole sama nyt, kuin se oli lapsena. Jokainen hiukkanen on muuttunut ja ruumis muuttuu vieläkin alituisesti. Ja aivot samoin. Kuinka siis ruumis voisi muistaa, kuinka aivot voisivat muistaa? Ei! Se on mahdotonta! Muisti ei voi olla aivoissa.

Nyt kuvat jäävät eetteriaivoihin tuohon näkymättömään ruumiiseen. Puhutaan hyvästä ja huonosta muistista, mutta itse asiassa ei ole olemassa mitään hyvää ja huonoa muistia. Kaikilla on oikeastaan yhtä hyvä muisti. Kaikilla on nuo kuvat eetteriruumiissa, mutta he eivät vain kykene niitä kutsumaan esiin. Muisti on siis kyky kutsua vaikuttimet ja mielikuvat esille eetteriruumiista. Sanotaan, että sillä on huono muisti, joka hyvin vähän tähän kykenee, sillä taas hyvä muisti, joka siihen kykenee hyvin suuressa määrin. Viimeisellä hetkellä, kun sielu alkaa erota ruumiista, rupeaa muisti toimimaan ja silloin syntyy se

merkillinen ilmiö, mistä äsken puhuimme. Ja se ilmiö on hyvin yleinen. Silloin kuvat kiitävät ohi sellaisella nopeudella, että ihminen sitä aivan hämmästyttää ja ihmettelee.

Sen tähden neuvotaan ihmisiä kuolinvuoteen ääressä seisomaan hiljaa, kunnioittavassa hiljaisuudessa. Hillitkää silloin suruanne, unohtakaa surunne, olkaa rauhallisia mieleltänne, siunatkaa kuolevaa kunnioittavasti! — Jos olette seisonet kuolinvuoteen ääressä, olette ehkä huomanneet, että kamppailun jälkeen kuolevan kasvoilla on autuaallinen ilme, rauhallinen ilme. Joskus hän hymyilee iloisesta ja huudahtaa: Kristus! tai jotakin muuta sen kaltaista. Ja sitten hän siirtyy toiseen maailmaan. Siellä häntä vastaan tulee joitakin sukulaisia. Hän näkee heidän lähestyvän itseään. Myöskin voi häntä vastaan tulla esimerkiksi Jeesus Kristus. Hän pääsee uskonsa maailmaan. Hän itse siirtyy sinne; kuori vain jää tänne. Fyysinen ruumis on hengetön ja ihminen on eetterihahmossa sen ulkopuolella, ja hänellä on aivan fyysisen ruumiin muoto.

Sitten ihminen uudelleen vaipuu uneen, kadottaa tajuntansa, eikä herää ennen kuin toisessa maailmassa. Ihminen minuutena jättää elämänruumiinsakin, hänen täytyy siirtyä siitä pois. Tämä on uusi kuolema. Viipyminen välitilassa kestää tavallisesti vuorokauden. Ja sitten hän herää toiseen maailmaan, tuonelaan.

Joskus ihminen kuitenkin herää jo ennen; joskus hän jää aivan tajuisesti eetterielämään. Tätä olotilaa kutsuivat vanhat suomalaiset kalman valtakunnaksi eli haudan valtakunnaksi. Tähän valtakuntaan joutuu ihminen ennen tuonelaan siirtymistä ja hän voi, niinkuin sanotaan, elää siinäkin joskus tajuisesti. Tämä tapahtuu silloin, kun ihminen kuolee ennenaikaisesti. Kun siis kuolema kohtaa häntä ennen aikojaan, on sääntönä, että ihminen silloin joutuu kalman valtakuntaan elämänruumiissa. Sekin on eetteriaineesta muodostettu, ja se kulkee fyysisen ruumiin kanssa käsi kädessä ja se häviää myös vähitellen. Äkkinäisen kuoleman ihmistä kohdatessa hän jää taivaan ja maan välille. Hän jää

eetterimäiseen elämään. Hän on näkymätön fyysiselle silmälle. Tämä tila on omituinen tila.

Äkillinen kuolema kohtaa meitä esimerkiksi silloin, kun hukumme veteen, kun putoamme jostakin korkealta, tai kuolemme jonkin muun tapahtuman kautta. Tällainen kuolema on ruumiin kannalta ennenaikainen, vaikka karma voi sen määrätä. Tämä täytyy ottaa lukuun.

Nykyaikana on joukottain ihmisiä joutunut ennenaikaiseen kuolemaan sodan kautta ja siirtynyt tähän kalman valtakuntaan. Voimme luoda siihen pienen silmäyksen.

Kalman valtakunnassa jäävät vaikuttamaan vainajan kaikki ajatukset ja tunteet, varsinkin ne, jotka ovat hänet maaelämänsä aikana olleet voimakkaimpia. Ne ovat painuneet hänen eetteriaivoihinsa. Tässä toteutuu se, että ihmisen olotilaan kuoleman jälkeen vaikuttaa, mitä hän viimeisellä hetkellä tuntee. Hän on oma itsensä, aivan se sama kuin ennenkin, vaikka ilman fyysistä ruumista. Niitä, jotka ovat kuolleet ennenaikaisesti, vaivaa entiset mielikuvat ja muistot. Sellainen ihminen ei tiedä, missä on. Hän ei huomaa olevansa kuollut. Hän elää uudestaan kaikki entiset asiat. Jos joku talo esimerkiksi on sattunut palamaan ja joku ihminen on siellä sisällä, eikä mitenkään voi pelastua ja kuolee sinne, niin hän kalman valtakunnassa toistaa koko sen kamalan tapauksen, elää sen uudestaan ja kärsii siitä tietoisesti äärettömästi. Tällaisia erimerkkejä voisimme luetella paljonkin, mutta me huomaamme jo tästäkin, kuinka vaikuttavat nuo viimeiset tunteet ja kokemukset ovat.

Mutta vaikka näin onkin asian laita, niin ei pidä silti ajatella, että hänet jätettäisiin oman onnensa nojaan. Hänelle ei suinkaan pysytä kylminä. Päinvastoin koetetaan kärsiviä ihmisiä henkimaailmassa auttaa niin paljon kuin mahdollista. Siellä on aina olentoja, toisia vainajia tai muita, jotka tulevat ja rauhoittavat. Sielu on silloin kuin paljasta himoa ja siksi hänen on kyllä vaikea rauhoittua, mutta lopulta se onnistuu kuitenkin, sillä häntä autetaan.

Ne, jotka näinä vuosina kaatuvat sodassa, eivät ole olleet täynnä tappamisen intoa. He eivät ole olleet murhanhimoisia, vaan he ovat menneet sotaan velvollisuudesta, sen tunteen vallassa, että he taistelevat nyt aatteen puolesta. Kun tällainen ihminen sodassa kuolee, elää hän vainajanakin yhä tämän saman tunteen vallassa, tässä samassa tunnelmassa ja hän tahtoo vielä taistella. Sentähden, jos katselemme henkisillä silmillämme, niin näemme, että niiden yläpuolella, jotka taistelevat täällä maan päällä, taistelevat näkymättömät joukot, mutta tätä eivät maan päällä taistelevat huomaa, ja kun sitten auttajat tulevat ja näkevät ne, jotka taistelevat ja ovat tunteittensa vallassa, niin heissä herää ääretön rakkauden ja säälin tunne. — Viimeiset vuodet ovat olleet koko ihmiskunnalle suurten kauhujen vuosia, mutta samalla kun on ollut ääretöntä kärsimystä ja tuskaa, samalla on ollut myös sanomatonta rakkautta ja sääliä. Auttajien sielut täyttyvät lempeydellä, kun he katselevat sotaa ja sen kauhuja. Heidän sydämensä heltyvät. He näkevät selvemmin kuin koskaan ennen, että ihmiset ovat olentoja, jotka tietävät niin perin vähän; voimakkaat tunteet heitä joskus vaivaavat; niiden johtamina he sitten toimivat, mutta se opetta heitä, joten tuska ei ole toivoton. Sen kautta ihmiskunta ostaa tulevan onnensa. Mutta nyt auttajat täyttyvät säälässä ja toivovat, että voisivat näyttää ihmisille, kuinka he heitä rakastavat. He eivät katso mielipiteitä, eivätkä muuta sen kaltaista. He tahtovat auttaa ihmisiä vain sen vuoksi, että he ovat ihmisiä ja tarvitsevat apua. Sentähden siellä rakastetaan. Se on onnen tunne se, että vaikka erehtyisimmekin ja annamme henkemme ja elämämme nyt aatteen puolesta, on olemassa niitä, jotka meitä ymmärtävät, on rakkaus, joka kaikkia rakastaa, joka ei tuomitse. Siellä näkymättömässä maailmassa kohtaa rakkaus kaikkia ihmisiä.
